

ubestemte Udtryk, hvilken Vel Regjeringen havde at gaa for at naa Maalet. Derimod indvendte Lehmann, at han ikke kunde finde sig tilfredsstillt ved disse ubestemte og almindelige Udtalelser. Han siger derfor i sin Betænkning, at det er hans Overbevisning, at Lovgivningsmagten i Kraft af den samme Statsmarine, som har grundlagt Fæstelovgivningen, maa kunne paabyde dens Afsløsning ved Fæstes Overgang til Selveiendom, og — føjer han til — „da jeg ikke kan se en tilstrækkelig Opretholdelse af denne Lovgivningsmagts Ret i de dunkle Antydninger, som Flertallets Forslag giver, saa kan jeg ikke tilraade Thinget at slutte sig til Flertallets Forslag.“ Nu er det jo i ærede Medlemmers Grundring, at Flertallets Forslag fandt en bestemt Modstand hos Indenrigsministeren, at Flertallets Medlemmer med Undtagelse af eet Medlem tiltraadte Lehmanns Forslag, og at dette blev vedtaget her i Thinget med 38 Stemmer mod 12; til de 38 Stemmer hørte som sagt alle Flertallets Medlemmer med Undtagelse af et kongevalgt Medlem, som ikke stemte. Nu skal jeg føje til, at de 12, som stemte imod, aabenbart ikke afgav deres Stemme paa den Maade, — det viser Forhandlingen — fordi de vare imod denne Udtalelse, men de stemte mod denne Beslutning, fordi ved den det foreliggende Lovforslag blev lagt tilside. Jeg nærer ingen Tvivl om, at alle 12 Medlemmer vare enige i den Betragtning, som Lehmann fatte Pris paa at faa udtalt i Landsthingets Beslutning. Jeg kan saaledes med god Føie sige, at et aldeles overveitende Flertal i Landsthinget samlede sig om det Forslag af Lehmann, der gik ud paa, at Landsthinget, idet det lagde hint Forslag tilside som ikke brugeligt som Grundlag for en Forhandling om Fæstegodssets Overgang til Selveiendom, skulde udtale, at det fastholdt, at Lovgivningsmagten er berettiget til at paabyde Fæstes Overgang til Selveiendom, og at Forslaget til en saadan Lov helst maatte udgaa fra Regjeringen. Landsthinget har altsaa ifjor klart udtalt, at det, idet det lagde hint Forslag tilside, ikke desto mindre fastholdt Lovgivningsmagts Ret til ved Lov at bestemme Fæstes Overgang til Selveiendom, og det gav en yderligere Antyd-

ning i saa Henseende, idet det tilføiede, at Lovforslaget helst maatte komme fra Regjeringen. Jeg hørte til Flertallet, og jeg staaer fuldstændig paa det Standpunkt, her er betegnet. Jeg skal være villig til at rette mine Bestræbelser og ønsker, at Thinget vil rette sine Bestræbelser hen paa det Formaal, ved Lov at faa Fæstes Overgang til Selveiendom ordnet og derved faa en Ende paa denne vidtløftige og indviklede og for os Alle i høieste Grad besværlige Sag. — Naar jeg nu gaar ud fra denne Betragtning og da sammenligner det Forslag, der nu er blevet sendt os fra Folkethinget, med Regjeringens oprindelige Forslag, som den ærede Minister har sagt at han paany ønsker at forelægge Thinget, idetmindste i dens væsentlige Bestanddele, saa kan jeg ikke negte, at jeg ubetinget foretrækker Folkethingets Forslag. Jeg gaar efter den Grundtænkning, som jeg har sagt, at jeg fremtidig vil handle efter i denne Sag, ikke ind derpaa; men, naar der kun gives mig Valget imellem disse to Forslag, tager jeg ubetinget Folkethingets; thi derved er der dog i een Retning gjort en Ende paa Sagen; derved faaer man ingen af de Bestemmelser, som i saa høj Grad opfordre, kunde jeg næsten sige, men lad mig nu blive ved at sige friste, begge Parter til at omgaa dem. Men for at jeg skulde kunne gaa ind paa det Forslag, som her foreligger, maatte det suppleres; der maatte i det optages den Bestemmelse, at der saa heller ikke kunde horkastes længere. Hvad om vi nu forsøgte at gjøre det saaledes, forsøgte at supplere Folkethingets Udtalelse med den Tilføielse, at der ved indtraadt Fæstledighed heller ikke maatte horkastes længere? Det vilde maasse være for stærkt at lade en saadan Lov træde i Kraft strax, det skal jeg indrømme; der kan bestaa Afstaler, være truffet Dispositioner i Tillid til den bestaaende Lovgivning, saa at det vilde være hensynslost, om man vilde gribe forstyrrende ind i disse ved en Lov, der traadte i Kraft uden nogen Udsættelse. Men dette Hensyn kan kun lede til at lade Loven træde i Kraft om nogen Tid. I den Del af Lehmanns Udtalelse ifjor, som han tog tilbage, finder jeg den samme Betragtning gjort gjældende, idet han nemlig